

Ο Απόστολος Παύλος και το όραμά του

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

Παῦλος, ἀπόστολος, ἀποστολή, ιεραποστολή, ἔννοιες πνευματικῶς ταυτόσημες. Καί δέν θά μπορούσε νά ἦταν διαφορετικά γιά τή μεγάλη προσωπικότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ τόν Ἀπόστολο τῶν Ἑθνῶν Παῦλο. Ὁ οὐρανοβάμων ζεῖ καί κινεῖται μέσα στό πνεῦμα τῶν λόγων τοῦ Κυρίου: <<Πορευθέντες, μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη>> (Ματθ. 28:19). Αὐτός ὁ ἱερός πόθος τῆς μεταδόσεως στούς συνανθρώπους του τοῦ Εὐαγγελικοῦ μηνύματος τόν συνέχει σ' ὅλη του τή ζωή. Ζεῖ διαρκῶς μετά τήν ἐπιστροφή του εἰς Χριστόν μέ τό θαῦμα τῆς Δαμασκοῦ μέ ἰσχυρότατη τήν συναίσθηση τῆς ἱερῆς του ἀποστολῆς. <<Ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται. Οὐαί δέ μοι ἐστίν, ἐάν μή εὐαγγελίζωμαι>> (Α' Κορ. 9:16) θά γράψει πρὸς τοὺς Κορινθίους καί πρὸς τοὺς Ῥωμαίους θά πεῖ: <<Ἑλλησί τε καί βαρβάροις, σοφοῖς τε καί ἀνοήτοις ὀφειλέτης εἰμί>> (Ῥωμ. 1:14).

Ἀπό τά Ἱεροσόλυμα, τήν Ἀθήνα, τή Ῥώμη, μέχρι καί τήν Ἰσπανία ὁ Παῦλος δέν θά παύσει νά κηρύττει Χριστόν Ἑσταυρωμένον καί Ἀναστάντα καί νά μεταφέρει τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τήν χριστιανική ἐλπίδα, τήν εἰρήνη καί τήν καταλλαγή μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί τῶν λαῶν. Ὁ Θεός τοῦ δείχνει τόν ιεραποστολικό δρόμο καί

<<δεδεμένος τῷ Πνεύματι>>, ἐκεῖνος πορεύεται. Θά περιοδεύσει ἀνά τήν οἰκουμένην χωρίς νά μετρήσει θυσίες, κόπους, διώξεις, ταλαιπωρίες. Ὁραιότατα, ὁ ἱερός Χρυσόστομος θά πεῖ, ὅτι << ὡς πτηνόν τήν οἰκουμένην ἔδραμε>>.

Εἰδικότερα, ὁ ἀπ. Παῦλος διοργάνωσε τέσσαρες μεγάλες ἀποστολικές περιοδεῖς. Κέντρον του ἔχει τή μεγάλη πόλιν τῆς Ἀντιόχειας καί ὀργανώνει τό ἱεραποστολικό του ἔργο συστηματικά, ποιμαντικά, οἰκοδομητικά, καθοδηγούμενος ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριν τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν σ' Ἀνατολή καί Δύση.

Ἡ ἱεραποστολή γιά τόν Παῦλο δέν εἶναι δευτερευούσης σημασίας ἐργασία. Εἶναι γι' αὐτόν ἓνας ἀκατάπαυστος ἀγῶνας <<νυκτός καί ἡμέρας>>. Εἴτε μέ τό φλογερό του κήρυγμα, εἴτε μέ τίς ἐπιστολές του, εἴτε μέ τίς ἐπισκέψεις καί ἀτομικές ἐπικοινωνίες, κυριολεκτικά δίνεται ὁλόκληρος γιά τόν ἄλλον, τόν κάθε ἄλλον πού εἶναι ἀδελφός του ἐν Χριστῷ. Γιά τόν Ἀπόστολο, οἱ πιστοί εἶναι ἀδελφοί του ἀγαπητοί καί ἐπιπόθητοι, χαρά καί στέφανός του. Ὑπέροχα τόν ἐγκωμιάζει ὁ ἱ. Χρυσόστομος ὅταν γράφει: <<Ένας ἄνθρωπος αὐτός κατέκτησε ὅλην τήν οἰκουμένην καί μετέστρεψε ὅλους εἰς τήν μίαν γλῶσσαν τῆς ἀληθείας. Καί ὡσάν λέων πού βρυχᾶται καί νομίζεις ὅτι βγάζει φωτιά ἀπό τό στόμα ἔτσι καί ὁ Παῦλος ἦτο ἀσυγκράτητος, καί ἀπό τόπου εἰς τόπον μεταπήδα συνεχῶς. Ἔτρεξε πρὸς τούτους, ἦλθεν εἰς ἐκείνους, ἔφυγε διά τούς μέν, ἐπέταξε πρὸς τούς δέ ταχύτερος καί ἀπό τόν ἄνεμον. Ὡσάν νά ἦτο ἡ οἰκουμένη ὅλη ἓνα σπίτι ἢ ἓνα πλοῖον τήν ἐκυβέρνηα. Καί τούς μέν ἐβάπτιζε, ἀφοῦ τούς ἐνέσυρε ἀπό τήν θάλασσαν τοῦ κακοῦ, τούς δέ κλονιζομένους ἐστήριζε, τούς ναύτας τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας καθωδήγει. Εἰς τά πηδάλια ἐκάθητο, τήν πλώρην ἐπώπτευε, τά σχοινία ἐτέντωνε, τά κουπιά ἔπιανε. Τά ἱστία ἄνοιγε ἢ ἐμάζευε, πρὸς τόν οὐρανόν ἔβλεπε. Ἦτο αὐτός μέσα σ' ὅλα. Καί ναύτης καί κυβερνήτης καί πλώρη καί πανιά καί πλοῖον. Καί τά πάντα ὑπέμεινε διά νά ἀπαλλάξῃ τούς ἄλλους ἀπό τό κακό>>. Τελικά, ὁ πόθος του ἦταν πόθος ἱερώτατος. Μόχθος καί πόθος νά καθοδηγήσῃ τούς ἀκροατές του στόν ἀληθινό Θεό καί νά παραστήσῃ <<πάντα ἄνθρωπον τέλειον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ>> (Κολ. 1:28). Αὕτη ἦταν ἡ ὑψηλή ἀποστολή του.

Ἡ πρώτη ἀποστολική περιοδεία του περιέλαβε τήν Κύπρο, τήν Πέργην τῆς Παμφυλίας, τήν Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας, τή Λυκαονίαν, τό Ἰκόνιον, τά Λύστρα, τή Δέρβην. Συγκεκριμένες πληροφορίες γιά τό ἀποστολικό αὐτό ταξίδι δίνουν τά κεφάλαια 13 καί 14 τοῦ βιβλίου τῶν << Πράξεων Ἀποστόλων>>. Ἡ πρώτη αὕτη περιοδεία εἶχε μάλιστα μεγάλη ἐπιτυχία καθ' ὅτι δημιουργήθηκαν πολλές χριστιανικές κοινότητες καί ἰδρύθηκαν πολλές Ἐκκλησίες ἀποτελουμένων κυρίως ἐξ ἐθνικῶν.

Ἡ δεύτερη ἀποστολική περιοδεία εἶχε στό πρόγραμμά της τήν Κιλικίαν, τή Φρυγίαν, τή Γαλατικὴν χώραν, τήν περιοχὴν τῆς Τρωάδος. Στήν Τρωάδα ἀξίζει νά μείνουμε

κάπως περισσότερο. Στήν πόλη αυτή ο Απόστολος καθοδηγείται λίαν έμφαντικώς υπό του Αγίου Πνεύματος. Ένας άνδρας Μακεδών ένεφανίσθη κατ' όναρ στον Παύλο λέγοντάς του: <<Διαβάς εις Μακεδονίαν βοήθησον ήμιν >> (Πράξ. 16:10). Έδω κρύπτεται και ή αρχή τής διαδόσεως του Χριστιανισμού στη Δύση και ανοίγονται οί πύλες του έθνικοϋ κόσμου για να έλθη τό φώς τής νέας πίστεως. Από τήν Τρωάδα έρχεται εις Φιλίππους και διαμέσου τής Αμφιπόλεως και τής Απολλωνίας καταφθάνει στη Θεσσαλονίκη και από εκεί στη Βέροια. Ακολουθεί τό ταξίδι στό ίοστεφές άστν, στό << τής Ελλάδος άπάσης έρεισμα>>, στην Αθήνα. Μέ τόν περίφημο λόγο του προς τούς Αθηναίους στον Άρειο Πάγο, παρά τήν πρώτη μικρή χριστιανική ομάδα πού σχηματίσθηκε, ή είδωλολατρία παρέμεινε ως μυθολογία πού ήταν και τά ποικιλώνυμα φιλοσοφικά συστήματα αντικαθίστανται από τήν αιώνια αλήθεια και τήν αποκάλυψη του Υιού και Λόγου του Θεού. Ο Παύλος αντιπαραβάλλει τό χριστιανικό πνεϋμα προς τήν τυπικότητα του Ιουδαϊκοϋ κόσμου και τήν κενότητα τής είδωλολατρίας. Έξαγγέλλει τό μυστήριο του Σταυροϋ ως δύναμη και σοφία Θεοϋ έναντι τής όρθολογιζούσης ελληνικής σκέψεως πού τό βλέπει ως <<μωρία>> και του Ιουδαϊκοϋ νομικισμού πού τό χαρακτηρίζει ως <<σκάνδαλο>>. Ο << άγνωστος Θεός>> πλέον καθίσταται γνωστός. Η δευτέρα του αυτή αποστολική περιοδεία καταλήγει μέ τήν επίσκεψη και παραμονή του στην Κόρινθο όπου θά έργασθεϊ σκληρά και θά γράψει τίς προς Θεσσαλονικείς δύο έπιστολές του.

Η τρίτη αποστολική περιοδεία περιέλαβε τήν Έφεσο και άλλα μέρη τής Μ. Ασίας ως επίσης και πάλιν περιοχές και πόλεις τής Ελλάδος, ενώ ή τέταρτη περιοδεία απλώθηκε από τήν Μ. Ασία, Ελλάδα μέχρι τήν Ρώμη και τήν Ισπανία. Στη πρωτεύουσα του έθνικοϋ κόσμου, τήν Ρώμη συνέβη ή φυλάκιση του και τό μαρτυρικό τέλος του περί τό 68μ.Χ.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, πράγματι, κατέστη ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν καί ἡ προσωπικότης του εἶναι μεγάλη μέσα στήν ἱστορία τοῦ πνεύματος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ θεολογία του ἐμπνέει καί μυσταγωγεῖ τίς ψυχές καί τό κήρυγμά του παρηγορεῖ, ἐνισχύει καί συγκινεῖ. Οἱ ὑπέροχες καί θεόπνευστες ἐπιστολές του, δεκατέσσερις τόν ἀριθμόν μποροῦν << ἐν τοῖς πράγμασι>> νά καταστοῦν βίωμα καί καθημερινή πράξη δίδοντας νόημα στήν ἀνθρώπινη ζωή. Καί τοῦτο γιατί ὁ ἴδιος ζοῦσε ἐν τῷ Χριστῷ καί Χριστός ἔζη ἐν αὐτῷ. Ἦταν μία ὀλοζώντανη προβολή τοῦ Χριστοῦ πρός τά ἔθνη. Ἡ ὑπακοή του στή θεία βούληση εἶναι τό βασικό του γνώρισμα καθ' ὅτι εἶχε πάντοτε βαθύτατη ὑπαρξιακή συναίσθηση τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς στήν ὁποία κλήθηκε ἀπό τό Θεό. Ὁ ἴδιος χαρακτηρίζει τόν ἀγῶνα του μέ τά ρήματα <<τρέχω>>, <<πυκτεύω>>, <<θηριομαχῶ>>. Εἶχε τό πάθος τοῦ προφήτη, τήν τέχνη τοῦ παιδαγωγοῦ, τήν ἀγάπη τοῦ πατέρα. Γι' αὐτό καί ἔγινε << τοῖς πᾶσι τά πάντα >>.

Ὁ Παῦλος εἶναι οἰκουμενικός διδάσκαλος. Εἶναι, ὁ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ στυλοβάτης. Εἶναι τῆς Ἑλλάδος, Ἀπόστολος καί στήριγμα, καύχημα καί δόξα._